

Een beetje respect

‘Kom, we gaan het gewoon doen,’ was het laatste wat ik hoorde, voor hij gas gaf en de berg op scheurde, mij in mijn eentje achterlatend. Het was niet helemaal de afsluiter die ik voor onze gezellige avond in gedachten had, maar ik kende Mark inmiddels lang genoeg om te weten dat hij nooit deed wat ik van hem verwachtte. Ik startte de scooter die we tien kilometer terug hadden gehaald en joeg het ding met vijftig kilometer per uur de berg op.

Het gebouw boven op de berg fascineerde me al jaren: vanaf de straatkant leek het een kasteel, omgeven door veel groen en rechtstreeks afkomstig uit een sprookje, maar nu ik er een paar meter vandaan stond, leek het meer op een gevangenis, compleet met tralies voor de ramen. Ik draaide de sleutel om in het contact, en zonder het geluid van de brullende scooter, was het ineens onheilspellend stil. De wind die de blaadjes aan de bomen liet ruisen, was het enige geluid dat ik hoorde.

‘Mark! Dit is niet grappig. Waar je ook bent, kom tevoorschijn, ik wil naar huis!’ Ik hoorde alleen stilte. Het huilen stond me nader dan het lachen, toen ik ineens iets hoorde. Een krakend, en slepend geluid. Een zware, piepende, houten deur die openging. Zo’n deur uit een horrorfilm. Ik verstijfde. Het liep altijd slecht af in horrorfilms, zeker met mensen die in het donker een klooster met een piepende deur binnen gingen. Toen ik me voorzichtig omdraaide zag ik Mark met een grijns in de deuropening staan.

‘De deuren zijn gewoon open, en er hangt een briefje dat we welkom zijn, als we ons aan de regels houden.’

‘De ... de regels?’ Ondanks dat ik hier al jaren naar binnen wil, schreeuwde op dit moment elke vezel van mijn lichaam dat we hier weg moesten. Het gevoel dat ik kreeg nu we zo dichtbij waren, was een gevoel dat ik niet kende, dat ik niet eerder had gevoeld en dat ik ook liever nooit gevoeld had. Mark leek er geen last van te hebben. Hij somde de regels op, en telde ze af op zijn vingers.

‘Nergens aankomen, niet praten, de deur netjes achter je dichtdoen. Van die dingen die mensen met fatsoen altijd al doen.’ Hij knipoogde naar me. ‘Je weet toch dat ik alles doe om mijn meisje blij te maken? En jij wil al vijf jaar hier eens een kijkje nemen. Nou dat gaan we doen dus.’ Hij sleepte me in de richting van de deur.

‘Kom op Veerle! Waar is je gevoel voor avontuur?’ Toen ik over zijn schouder keek zag ik een goed verlichte ruimte, waarachter een kast met flyers te zien was, en een andere met beeldjes en andere kleine spulletjes die je kon kopen. Helemaal niets bijzonders. Ik haalde nog een keer beverig adem en stapte toen over de drempel.

‘Pestkop. Als je maar weet dat ik je hier nog een keer voor terugpak,’ mompelde ik. De hal waarin we ons bevonden had vijf aftakkingen, en toen ik de eerste gang doorkeek, zag ik dat zich daar nog meer aftakkingen bevonden. Dit was niet zomaar een klooster, dit was bijna een doolhof. Het zware gevoel in mijn buik bleef, ook al was er helemaal niets te zien dat dat gevoel rechtvaardigde. Gewoon een klooster.

‘Laten we in de kerk gaan kijken,’ riep Mark enthousiast, en hij wees op een bordje met een pijl. *Kerk* luidde het simpele opschrift.

‘Laten we liever gaan, want het bevalt me echt helemaal niets,’ fluisterde ik. Er was niemand die ons kon horen, maar ik durfde niet hardop te praten. ‘Er moet toch iemand zijn die hier een oogje in het zeil houdt?’

Mark was niet te houden. Het was voor het eerst dat ik hem zo enthousiast zag om iets wat hem eigenlijk nooit had geïnteresseerd. Mark en *geloof* dat verhiel zich als water tot vuur. Hij liep een gang door, en daarna nog een. Hij bekeek een bordje en volgde de pijlen alsof het een ouderwetse speurtocht was. Hij stopte pas toen we aan de voet van een lange trap stonden. Een nieuw pijltje met *Kerk* wees naar boven.

Hij zette zijn voet op de eerste trede van een witte trap, en wenkte me. Met een diepe zucht gaf ik het op. Proberen om Mark tegen te houden als hij iets graag wilde zou hetzelfde zijn als een vrachtwagen met mijn blote handen stoppen. Dus liep ik achter Mark aan, die telkens twee treden tegelijk nam om me voor te blijven.

Hij stopte uiteindelijk voor een deur met daarop in krullerige letters aanvullende regels. *Verboden te fotograferen. Niet praten. Nergens aankomen* las ik hardop.

‘Ze weten wel hoe ze moeten zorgen dat je je welkom voelt.’ Mark haalde zijn schouders op en duwde de deur open. Deze ging vast vaker open dan de buitendeur, want hij maakte geen enkel geluid toen we naar binnen liepen.

‘Het is maar wat je een kerk noemt,’ bromde Mark. De banken waren grijs en van steen, en er stond niets op het altaar. Het leek niet eens op een kerk. Geen beelden, geen Jezus aan een kruis. Geen Bijbels of welk teken van geloof dan ook. Gewoon een betonnen blok met stenen banken. Het rook roestig en het stikte er van de vliegen. Ik rook ook vaag iets anders. ‘Het is niet anders. Ik wil het toch en dan moet je je de romantiek er maar zelf bij voorstellen.’ Ik draaide me om en keek hem aan.

‘Romantiek? In deze bunker, je moet ...’ Bij het zien van Mark, op één knie, met een zwart doosje in zijn hand viel ik stil. Hoe vaak ik ook over dit moment had gedroomd, het was nooit in een kerk, en zeker niet in zo’n ongezellige. Zonder dat ik er iets aan kon doen, liepen mijn ogen vol tranen toen hij de vraag stelde: ‘Wil je met me trouwen?’

Ik liet me voor de tweede keer vandaan op mijn knieën zakken tot we op ooghoogte zaten en nam zijn gezicht in mijn handen. ‘Je moet wel gek zijn om te denken dat ik dat niet wil. Ja!’ Mijn stem echode door de stilte. Het woord *ja* leek van alle kanten te komen en me te overspoelen. Ik keek toe hoe Mark de ring uit het doosje haalde, en die aan mijn vinger schoof. Daarna zoende hij me op mijn mond. Hij maakte een selfie, waarop mijn hand met de ring duidelijk te zien was.

‘Voor Facebook,’ knipoogde hij en hij stopte zijn telefoon weg. ‘Ik wilde het doen op een mooie plek. Misschien had ik het buiten moeten doen, aan de kasteelkant in plaats van in deze kerker, maar het maakt allemaal niet meer uit nu je ja hebt gezegd.’ Ik stak mijn hand uit om de ring van een afstand te bekijken.

‘Ahum,’ hoorden we ineens van achter in de ruimte. Toen we geschrokken opkeken, zagen we een monnik bij de deur staan, gekleed in een bruin gewaad. Zijn mond was vertrokken tot een streep en hij zag er niet uit of hij ons zou komen feliciteren met onze verloving.

‘O shit,’ fluisterde Mark en hij stopte het lege doosje in zijn zak. De man wenkte ons maar sprak geen woord. De kriebels van het huwelijksaanzoek zakten naar beneden waar ze als een steen op mijn maag bleven liggen. We waren betrapt op het overtreden van zo ongeveer de helft van de regels op het bordje.

‘Gewoon knikken bij alles wat hij zegt. Ik denk dat we een preek krijgen.’ Ik hoorde Marks gefluisterde woorden zo hard in de ruimte weerkaatsen dat het niet anders kon dan dat de man in de jurk het ook gehoord had. Aan zijn blik te zien was dat inderdaad het geval. Toen we buiten waren en hij de deur weer achter ons had gesloten, liep hij zwijgend de trap af. Hij wees naar een grote zwarte deur onderaan de trap. Ik keek angstig naar Mark, maar die legde zijn hand op mijn onderrug en knikte me geruststellend toe.

De monnik duwde een grote bronzen sleutel in het slot van de deur die met een luid gekreun openzwaaide. Mijn ogen vlogen van links naar rechts, maar nergens zag ik de goed verlichte gangen of de deur waardoor we naar binnen waren gekomen. De ruimte had geen ramen, en was helemaal leeg. Er hing een peertje dat een klein beetje licht gaf, en een kruis met Jezus eraan aan de muur, maar meer ook niet. Geen bureau. Geen stoel. Geen kapstok, geen klok. Niets. Ik voelde dat we hier niet naar binnen moesten gaan. Dat dit niet goed zou aflopen.

‘Ik denk dat we moeten gaan. Het begint donker te worden en ik wil mijn moeder het goede nieuws ...’ De monnik wierp ons een duistere blik toe, voor hij ons naar binnen duwde en de

deur met een snelle beweging achter zich dichttrok. Pas op dat moment zagen we het, allebei tegelijk. Aan de binnenkant van de deur zat geen klink ...

‘Dus ...’ zei de man. Hij leek het woord te proeven op zijn tong. Alsof hij al zo lang niets had gezegd dat hij was vergeten hoe zijn stem klonk. Misschien was dat ook maar mijn fantasie, en het gevoel dat me sinds we hier naar binnen liepen al achtervolgde. We hadden gewoon moeten omdraaien toen dat nog kon.

‘Dus jullie kunnen niet lezen?’ Ik zag de verwarring die vast en zeker op mijn gezicht zichtbaar was, ook op het gezicht van Mark. ‘Of hebben jullie het bordje op de deur gewoon niet gezien?’ De monnik klakte met zijn tong. ‘Het is jammer dat jullie jongelui van tegenwoordig niet meer het respect voor de kerk kunnen opbrengen zoals wij dat vroeger deden. Laten we het zo afspreken. Ik geef jullie vierentwintig uur om te laten zien dat jullie wél respect hebben voor het geloof. En de tijd loopt nu.’ Ik giechelde zenuwachtig, want ik zag allemaal Saw-achtige taferelen voor me als we niet zouden doen wat hij zei.

De monnik wierp me een ijskoude blik toe die het bloed in mijn aderen leek te doen bevriezen. Er was geen twijfel mogelijk dat hij dit serieus meende. Mijn ogen zochten die van Mark, maar die tikte met zijn vinger tegen zijn voorhoofd en keek de man verontwaardigd aan. ‘Doe eens normaal man, doe die deur open, dan gaan we weg en heb je geen last meer van ons. We doen echt niet mee aan die onzin van je.’

Hij schoof voetje voor voetje voor mij, alsof hij me wilde beschermen, en seinde achter zijn rug met zijn vingers. Ik kon het bijna niet zien in het slechte licht, maar toen hij het voor de tweede keer deed begreep ik het ineens. Eerst één vinger. Toen nog één vinger. Toen twee vingers.

1, 1, 2. Natuurlijk! Ik had een telefoon bij me. Zo onopvallend mogelijk liet ik mijn hand in mijn tasje glijden en ik wist zonder te kijken mijn telefoon te pakken te krijgen. De man ratelde van alles, over *geloof*, over *God*, en over *berouw tonen voor onze zonden*, waardoor hij was afgeleid. Ik wist de cijfers op mijn telefoon in te drukken en daarna de knop om verbinding te maken.

Het geluid dat aangaf dat ik geen bereik had snerpte door de kale kamer. Het hoofd van de monnik schoot omhoog en zijn ogen leken vuur te spuwen toen hij met één hand Mark aan de kant duwde. Ik had niet gedacht dat zo’n zwak ogende man zoveel kracht zou hebben. Mark vloog door de kamer alsof hij niets woog. Hij smakte met zijn hoofd tegen de dikke deur en bleef daar bewegingloos liggen.

‘Ik heb jullie 24 uur gegeven. Dat is jullie deadline. Daarna is het afgelopen voor een van jullie. En je mag zelf kiezen voor wie.’ Hij trok de telefoon uit mijn handen en smet hem

tegen de muur in stukken. ‘Denk maar niet dat je om hulp kunt roepen, want niemand hoort je. En telefoonsignalen worden ook geblokkeerd.’ Ik voelde de kleur uit mijn gezicht trekken. Dit moest een slechte grap zijn. *Afgelopen voor een van ons?* Wat bezielde die man? Ik voelde me de hoofdrolspeelster in een verborgen camera grap.

Ineens was er een opening. Hij moest op een of andere manier een deur, want de muur schoof aan de kant en hij trok mij aan mijn arm mee. ‘Lopen!’ beval hij. ‘Anders snijd ik hem nu meteen zijn keel door.’ Ik keek nog een laatste keer naar Mark. Hij bloedde niet en hij ademde nog. Als ik deze man lang genoeg kon afleiden, zag Mark misschien kans te ontsnappen en zouden we het toch kunnen overleven. Ik nam de beslissing in een seconde en ging voor de monnik lopen, hopen dat we iemand anders zouden tegenkomen, iemand die ons zou helpen. Het was doodstil, en met elke stap die ik zette, vervloog een stukje hoop dat we gered zouden worden.

‘Waarom doet u dit?’ vroeg ik, toen we voor mijn gevoel al een kilometer hadden gelopen. Niet dat ik dacht dat hij echt antwoord zou geven, maar tot mijn verbazing deed hij dat wel.

‘De stemmen. God en zijn engelen. Ze spreken tot mij. Ik zorg dat iedereen zich aan de regels houdt, en ik ga jou laten zien dat ik meen wat ik zeg, zodat je niet nog een keer zo’n grapje uithaalt als met die telefoon.’ Er was geen sprake van dat ik hem zou kunnen overmeesteren zonder Mark, dus besloot ik me koest te houden tot het Mark op een of andere manier zou lukken om me te redden. Mijn geloof in Mark was groter dan in welke god dan ook. Hij zou me redden van deze waanzinnige monnik.

‘Ik zit hier al sinds mijn moeder me hier begin 1971 achterliet,’ ging hij verder. Hij liep een gang in waar de roestige geur die ook in de kerk hing mijn neusgaten bereikte. De tweede geur was hier nog sterker aanwezig, en er zoemde iets, dat met elke stap die ik zette harder tekeer leek te gaan. ‘Achtenveertig jaar,’ ging hij verder. ‘Twee keer vierentwintig. Eén keer vierentwintig is genoeg. Een etmaal. Een etmaal in jaren, niet in uren. Twee etmalen in jaren. Veel te lang.’ Zijn gemompel werd steeds onsamenhangender. ‘Ik heb het gezegd. Respect. Niemand heeft meer respect tegenwoordig.’

Ineens stopte hij en zwaaide een deur open. We stonden we in een grote zaal die op een eetzaal leek. Ik slaakte een kreet van afgrijzen toen mijn hersenen registreerden wat mijn ogen al zagen maar nog niet meteen begrepen. De lucht in de ruimte zag zwart van de vliegen. Ik kokhalsde. Als ik had gegeten, dan had ik vast mijn maaginhoud op de vloer achtergelaten. Mijn lege maag wist alleen een beetje gal te produceren dat ik uitspuugde op de grond.

Er zaten monniken aan de lange houten tafels. Een stuk of tien. Ik wilde mijn blik afwenden maar hij pakte mijn kin vast en dwong me om me heen te kijken. ‘Zij hadden ook allemaal geen respect,’ kakelde hij. ‘Tom, doe de vaat. Tom, haal eens brood. Tom, hoor je God weer praten? Wat zegt hij?’

De geur was niet te harden, en ineens herkende ik het. Bloed. ‘En dus heb ik ze allemaal een lesje geleerd. Een maand geleden! Ik heb ze eerst verdoofd door een aantal tabletten op te lossen in de miswijn, en toen ze daarna aan tafel gingen en een voor een in slaap vielen, heb ik ze de keel doorgesneden.’ Er blonk waanzin in zijn ogen, maar ook iets van zieke trots. Hij wilde maar wat graag opscheppen over wat hij had gedaan.

‘Ik heb het bloed opgevangen in de kelk voor de miswijn. Zoals Jezus sprak: *Want dit is de beker van het nieuwe altijddurende verbond. Dit is mijn bloed dat voor u en alle mensen wordt vergoten tot vergeving van de zonden.*’ De woorden kwamen me vaag bekend voor, maar de laatste keer dat ik in een kerk was geweest, kon ik me niet eens meer herinneren. ‘En weet je wat er dan komt?’ Hij tilde mijn kin omhoog met zijn knokige vinger en keek me diep in mijn ogen.

Ik schudde mijn hoofd.

‘Geef antwoord!’ brulde hij.

‘Nee, meneer,’ wist ik uit te brengen.

‘Blijft dit doen om mij te gedenken,’ kraaide hij. ‘Dat is precies wat ik heb gedaan. Ze hebben allemaal, stuk voor stuk, gedaan wat Jezus van ze vroeg. Ik heb ze geholpen, en daarom heeft God mij mijn zonden vergeven.’

Ik had geen idee hoe lang geleden het was dat hij de overige monniken had vermoord, maar de meesten hadden al geen herkenbare gelaatstrekken meer en waren helemaal zwart. Ik kokhalsde opnieuw.

‘Wat bereikt u hiermee? Hoe moeten we u laten zien dat we respect hebben? Het spijt ons vreselijk dat we ons niet aan de regels hebben gehouden maar hij wilde me graag op een mooie plaats ten huwelijk vragen.’ Ik zwaaide de hand met de ring voor zijn gezicht, in de hoop dat hem dat iets milder zou stemmen. Hij klauwde met zijn handen in zijn haar.

‘Het maakt niet uit, het is te laat om spijt te hebben. Jullie had respect moeten tonen.’

Ik herkende ze zomaar ineens, de tekenen van schizofrenie die hij vertoonde. Stemmen in je hoofd. Stemmen die zo levensecht lijken dat je doet wat ze je opdragen. We hadden het in het eerste jaar van mijn opleiding behandeld, en ik wilde echt dat ik beter had opgelet.

‘Tom, zo heet u toch? Ik denk dat God er niets op tegen heeft als wij u bewijzen dat we wel

respect hebben. Mark en ik moeten erover praten hoe we goed kunnen maken dat we de regels niet hebben gevolgd, maar dan moet u me wel terugbrengen.'

Ik kruiste mijn vingers achter mijn rug en hoopte dat áls er een God was, hij me zou vergeven voor deze leugen. Ik werd licht in mijn hoofd van het door mijn mond ademen om de stank niet te ruiken, en als het nog lang duurde zou ik flauwvallen. Tot mijn verbazing knikte hij.

'Ik zal je terugbrengen, zodat jullie boete kunnen doen. Je hebt gezien wat ik doe met mensen die geen respect hebben.' Het liefst had ik hem een knietje gegeven, en daarna met diezelfde knie zijn neus gebroken, maar de kans dat dat zou lukken was maar klein. En daarbij, ik zou in dit doolhof van gangen die deur waar Mark zich achter bevond nooit terugvinden, laat staan openmaken zonder sleutel. Ik verwachtte dat hij me weer mee terug zou nemen de geheime gang in, maar hij trok me mee naar de grote deur van de eetzaal.

Ik deed mijn best om niet naar de dode monniken te kijken. En toen stonden we ineens buiten. Ik zag de sterren boven mijn hoofd en zoog de frisse lucht in mijn longen. Als we hier levend uitkwamen, zou ik zelfs zoiets als ademen niet meer voor lief nemen. Ik staaarde even naar de ring aan mijn vinger, die duidelijk te zien was in het maanlicht. *We komen hieruit, Mark. Dat beloof ik.* Ik hoopte dat mijn boodschap hem op een of andere manier zou bereiken. De monnik pakte me hardhandig bij mijn haar en duwde me een gang door. Daarna door een deur heen, en toen drukte hij weer op een verborgen paneel waardoor er een boekenkast aan de kant schoof. Dit zou ik nóóit kunnen onthouden. De deur zonder klink zou onze enige optie zijn, als we het gebouw wilden verlaten.

'Hier naar rechts,' zei hij bruusk, en ik zag een streepje vaag licht, alsof het onder een deur door scheen. Ik hoorde zwak gebonk, en de stem van Mark die schor was van het schreeuwen in de verte.

'Ik ben hier, Mark!' gilte ik. 'Ik ben er bijna!' Het leverde me een klap in mijn gezicht op van de monnik maar het kon me allemaal niets meer schelen. Mark leefde nog, en ik was bijna bij hem. Het verborgen paneel schoof open en ik stond oog in oog met Mark. Hij trok me meteen in zijn armen, zonder zich te bekommeren om de dunne man die ons scherp in de gaten hield.

'Is alles oké? Heeft hij je pijn gedaan?' Ik schudde mijn hoofd en sloeg mijn armen om zijn nek, terwijl de monnik achter me het verborgen paneel weer dicht liet glijden.

'Hij denkt dat God met hem praat. Schizofreen. Iedereen is dood en wij ook, als we niet snel iets verzinnen.' Ik voelde hoe Mark zijn hoofd optilde om naar Tom te kijken.

'Laat ons gewoon gaan,' zei hij. De monnik schudde langzaam zijn hoofd.

‘Als jullie berouw voor je zonden tonen, laat ik een van jullie gaan. De ander moet boeten voor de zonden van jullie beiden.’

Mark keek naar de deur, en ik volgde zijn blik. Ik mimeerde. *In zijn zak* en maakte met mijn hoofd een beweging naar de monnik, die met een rozenkrans tussen zijn vingers bewoog. ‘Laat ons bidden,’ zei hij, ineens kalm en sereen, alsof het geklik van de kraaltjes die tegen elkaar tikten hem rust gaven. Hij leek helemaal niet meer op de man die mij als een waanzinnige door gangen had gesleept. Mark knikte. Ik ging op mijn knieën zitten, boog mijn hoofd, en probeerde me het gebed dat de monnik prevelde te herinneren. Mark deed hetzelfde. ‘Onze Vader, die in de hemel zijt. Uw Naam worde geheiligd. Uw koninkrijk kome ...’ Het leek een eeuwigheid te duren. Misschien waren het maar een paar minuten, misschien was het een halfuur. Ik verloor alle besef van tijd, tot het moment dat er iets bewoog naast me. Het was Mark die met een sprong overeind kwam en zich op de monnik stortte. Voor een oude man was de monnik bizar sterk. Hij gooide Mark over zijn schouder alsof hij niets woog. Het geluid waarmee Mark tegen de vloer smakte was misselijkmakend. Ik keek om me heen. Ik moest hem helpen, maar had geen idee waarmee. Ik kon mijn lichaam alleen maar tegen de muur drukken en toekijken hoe Mark overeind krabbelde. Hij brulde terwijl hij vooruit rende met zijn hoofd gebogen. Zijn kopstoot raakte de monnik in de maag, en de man klapte een paar seconden dubbel. Het was maar kort, maar het was genoeg om hem af te leiden. Ze rolden vechtend over de grond, een kluwen van armen en benen. Ik durfde geen geluid te maken, bang dat ik Mark zou afleiden en dat mijn stem hem fataal zou worden. Maar toen zag ik de plas bloed op de vloer, die met elke seconde leek te groeien.

‘Mark!’ gilte ik.

‘Blijf daar!’ schreeuwde hij terug.

‘Respect!’ hoorde ik de monnik kraaien. ‘Respect. Ik had je aan het kruis moeten nagelen. Dat was Gods wil!’ Er zwaaide weer een arm waarvan ik niet kon zien van wie hij was, en opnieuw hoorde ik een zuigend geluid, soppend en nat. ‘Gods wil!’ Zijn stem klonk met de seconde vreemder. Rochelend, en fluitend. Nog steeds waanzinnig, maar steeds zwakker. Gekrijs. Gehijg. De woorden die hij uitspuwde toen Mark hem op zijn rug draaide, waren bijna niet meer te verstaan en gingen verloren in het gepruttel ‘God, mijn God. Waarom hebt u mij verlaten?’ Toen zakte zijn hoofd opzij.

‘Niet kijken, Veerle!’ beval Mark terwijl hij in de zakken van het gewaad zocht naar de sleutel. Het gereutel, dat steeds zwakker werd, verstomde helemaal. ‘Hebbes. En nu wegwezen hier.’ Hij krabbelde overeind, en hield de sleutel omhoog. Ik gilte het uit toen ik zag dat hij onder het bloed zat. ‘Niet van mij, van hem. Kom op, we moeten hier weg.’ En

toen maakte ik de fout die me nog vele jaren zou blijven achtervolgen in al mijn nachtmerries. Ik keek naar de monnik, die op zijn rug op de grond in een plas bloed lag. Zijn ogen waren dood, het leven uit hem verdwenen. Hij lag met zijn armen wijd en het duurde even voor ik zag wat er was gebeurd.

Mijn ogen schoten naar de lege plek aan de muur, waar eerst nog een kruis hing, en weer terug naar het lichaam van de monnik. Het stak uit zijn borst omhoog als een grotesk relikwie. Het kruis dat diende als eenzame versiering van de kamer waarin hij ons opsloot, was uiteindelijk zijn einde geworden. Diep begraven in zijn lichaam, op de plek waar het het leven uit de monnik had gerukt. Veel tijd om na te denken had ik niet. Het slot kraakte toen Mark de sleutel omdraaide en de deur ging open met hetzelfde luide gekreun als toen de monnik ons erin duwde. We renden zo snel als onze voeten ons konden dragen. Naar buiten, de donkere nacht in. Ik zocht naar de sleutels van de huurscooter, maar mijn trillende vingers konden ze niet vinden. ‘Laat maar. Later!’ Ik rende achter Mark tussen de bomen door, de oprijlaan af, en daarna de berg af. We renden zo hard als we konden. Struikelend en vallend, maar *levend*.

'Een beetje respect' is een heel special verhaal voor mij, zoals je hebt kunnen lezen op mijn website. Het is anders dan mijn 'normale' genre, maar ik hoop dat je er toch van genoten hebt. Het verhaal haalde de shortlist van de jaarlijkse letterrijn bundel, waar het nu pronkt tussen nog een hele hoop andere -huiveringwekkende- verhalen.

Ben je benieuwd geworden naar de bundel? Hij is te koop via de volgende link:

<https://letterrijn.nl/product/deadline-2018-21-vlaamse-en-nederlandse-auteurs/>

Als laatste wil ik nog van de gelegenheid gebruikmaken om je te laten weten dat je me altijd een bericht kunt sturen via Facebook, instagram of info@tamarahaagmans.nl als je iets wil vragen, vertellen, of iets anders. Mocht je nog niet genoeg gelezen hebben en meer willen, zal ik je even op mijn feelgoods wijzen:

<https://www.isamsterdam.nl/auteur/tamara-haagmans/>

Liefs,

Tamara